

MALLKIMI I MELLONËVE

**Mirela
Kanini**

Botues:

Latif AJRULLAI

Rita PETRO

Redaktore:

Natasha PEPIVANI

Arti grafik:

Ela LUMANI

Kopertina:

Eldion NEVRUZI

© Autori, 2020

ISBN: 978-1-5457-6729-0

Shtëpia botuese Albas

Në Tiranë: Rr. “Donika Kastrioti”, pallati 14, ap. 4D.

Tel: 00355 45800160; e-mail: info@albas.al

Në Tetovë: Rr. “Ilinden”, nr. 105

Tel: 00389 44 344 047; e-mail: albas_te@yahoo.com

Në Prishtinë: Rr. “Muharrem Fejza”, p.n.

Tel: 00377 45 999 770

e-mail: albas_pr@yahoo.com

Shtypur në shtypshkronjën:

*** **

Atë ditë zyra m'u duk më e madhe, më e zbrazur dhe gjithashtu më e ftohtë se zakonisht. M'u duk e zyrtë e trishtuar dhe me një arredim pa shije. A thua se kjo nuk ishte e njëjta zyrë që jo vetëm impresiononte çdo klient që shkelte aty, por ishte ekspozuar edhe në një revistë të njohur të paktën për të qenit e veçantë. Pa le që dikur isha ndier dhe krenar kur ma përmendin këtë fakt. Tani m' duk sikur kuptova që komplimentet e bëra për arredimin shijehollë, paskëshing qenë thjesht fjalë boshe për të thyer akullin e bisedave. U ula në karrige, vura dy këmbët mbi tavolinë dhe me duart mbështetur pas kokës humba vështrimin në qiellgërvishtësit e mjegulluar nga moti i keq. Sot ishte dita e parë për mua si i divorcuar zyrtarisht. Beqar përsëri, i freskët në treg për t'u gllabëruar, siç thoshte Majku. Nuk e kuptoja pse disave të qenit vetëm "single" i jepte një ndjesi lirie dhe kënaqësi kur personalisht unë preferoja të kundërtën. Duket se bëja pjesë në kategorinë e njerëzve tradicionalë, në ata për të cilët lumturia është e lidhur me familjen dhe riprodhimin. Por, për ironi, tashmë isha i divorcuar. Mua më pëlqente të qenit i martuar, pavarësisht zënkave me ish –bashkëshorten time. Fatkeqësisht ato u shumëfishuan deri aty ku nuk mbante më. Pastaj arrita në një pikë ku nuk kisha më asnjë emocion. Isha në atë pikë ku ti ndihesh komplet bosh. Nuk ndihesh as i lumtur, por as i trishtuar, thjesht nuk ndien më asgjë. Je asgjë. Relacioni ynë kishte vdekur dhe, sado që të zgjasje varrimin e tij, nuk do të ndryshonte dot asgjë në jetë. Isha unë apo ajo që i dhamë shkelmin përfundimtar? Por ç'rëndësi kishte tani. Kishte ardhur ai moment, kur një pikë e vetme uji e bën vazon të derdhet nga mbimbushja. Nuk kishte më kthim pas. Ky ishte një kapitull që duhej mbyllur dhe kaq. U ngrita dhe hodha pak uiski në gotë, nga ai më i miri që e ruaja për miq të veçantë ose celebrime speciale. Ju afrova dritares dhe nga kati i 82 –të makinat dukeshin si kuti shkrepësesh dhe njerëzit si buburrecë. Kështu kishte thënë njëherë Lisa kur më kishte vizituar gjatë punës. Atëherë ishin kohë të tjera kur unë mendoja se kisha gjetur gruan e jetës, me të cilën do të kaloja gjithë ajetën time, në të mirë e në të keq. Problemi është se çfarë mendojmë ose duam ne dhe çfarë ndodh në të vërtetë janë gjëra komplet të ndryshme ndonjëherë.

Ne kishim gati një vit që ishim ndarë dhe unë pak a shumë isha mësuar me mungesën e saj. E pata më të lehtë të mësohesha me mungesën e Lisës se sa të grindeshim pafundësisht për gjëra boshe, për opinionin tim. Kishim një vit pa njëri –tjetrin dhe një Zot e dinte a do të isha ndonjëherë më mirë apo më keq se tani, por sot ndihesha veçanërisht keq, sepse ndarja më në fund ishte bërë zyrtare. Nuk ndieja ndonjë nostalgji apo keqardhje, nuk ndieja asgjë, do ishte fjala e saktë. E di çfarë tjetër ishte e saktë? Ajo që në punë nuk përqendrohesha dot. Kompania ime ishte një ndër më të suksesshmet në ndërtimin dhe shitjen e shtëpive, blloqe pallatesh, qendra shitjeje dhe ishim tmerrësisht të ngarkuar. I kërkoja sekretares të mos më planifikonte asnjë mbledhje për orët në vazhdim. Më pëlqente të rrija ashtu i zhytur në mendimet e mia, vetëm duke medituuar. Nuk mund të them që isha i përkryer, sepse të gjithë japim kontributin tonë në një marrëdhënie, por e keqja ishte se Lisa nuk donte të dëgjonte çfarë desha t’i shpjegoja unë. Ajo nuk donte t’ia dinte që të gjithë kemi ato defektet tona të mëdha apo të vogla, me të cilat punojmë vazhdimisht për t’i përmirësuar. Ajo nuk donte të kuptonte që rritja individuale është më shumë si një kërcim dhe jo si një çelës drite që ose e hap, ose e mbyll. Pastaj mendova se si ky zyrtarizimi i gjërave nuk do të kishte asnjë ndryshim në vetminë dhe pagjumësinë time të përnatshme. Sa do zgjaste kjo gjendje? Nëse zyra mendoja që ishte e ftohtë, krevati më dukej i akullt, një morg i vërtetë. Ndoshta nuk ishte ide e keqe të ndiqja sugjerimin e Majkut për t’u arratisur gjëkundi disa ditë për rigjenerim, sipas tij. Po ku? Në ndonjë vend tropikal për të thyer “the blues” ndoshta, por jo. Atje do të ndihesha edhe më i vetmuar mes çifteve të dashuruar. Mbaj mend njëherë kur ishim me Lisën në Bahamas në dhomën ngjitur me ne në resort, ishte vënë një tabelë e madhe mbështjellë në qoshe me fjongo të bardhë. Aty shkruhej “Welcome honeymooners”. Në fillim buzëqeshëm dhe menduam, oh ç’kënaqësi, të porsamartuar, por na u desh të dëgjonim lloj-lloj zërash epshorë që vinin nga ata. Nuk përbënte ndonjë bezdi atëherë, madje edhe kishim qeshur me kohëmatjet e kohëzgjatjet e dashurisë së tyre, por tani kurrsesi nuk doja të isha mes njerëzve të dashuruar. Do më ngjallte më shumë vetmi dhe trishtim. Nuk kisha shkuar kurrë vetëm gjëkundi që në momentin që kisha marrë patentën për të ngarë makinën dhe me të dashurën e radhës. Këto tri vitet e fundit shkoja kudo me Lisën qoftë për pushime apo fundjava. M’u kujtua diçka që më tha gjyshja ndoshta për të më ngushëlluar disi.

– Të ka zënë mallkimi i Mellonëve, mor bir.

– Mallkimi i Mellonëve?! Ç’është ky mallkim i padëgjuar. Pse s’thua qenkemi dhe ne si Familja Kenedi, – i thashë me të qeshur. Sigurisht mendova ky do të ishte ndonjë sajim i gjyshes.

– Të gjithë Mellonët martohen të paktën dy herë.

Pavarësisht se isha në kulmin e mërzitjes, nuk e kisha mbajtur dot të qeshurën. Ajo nga ana tjetër dukej që e kishte shumë seriozisht.

– Pse nuk e ka zënë Mellonin tënd, – i thashë unë për gjyshin.

– Eh, e ka zënë dhe atë e ka zënë! Ka ca gjëra që mbahen sekret gjithë jetën nga të tjerët, qoftë edhe brenda familjes. Di të them që unë jam gruaja e tij e dytë. Kjo mjafton?

Nuk e mohoj dot që më shokoi ky fakt. Kush e dinte që gjyshi im aq i mirë mbante sekrete të tilla brenda tij. Nuk desha të bëj pyetje të tjera me frikën se mund ta lëndoja gjyshen dhe gjithashtu më pëlqente ajo pastërtia a dashurisë së tyre me të cilën isha rritur. Nuk desha ta prish këtë imazh.

– Ka një zgjidhje, – tha ajo.

– Që është?

– Shko vizito vendin e të parëve. Shko pikërisht atje ku është bërë dikur mallkimi dhe gjërat do ndryshojnë.

Në rrethana të tjera kjo do ishte gjëja më absurde dhe as që do ta kisha menduar kurrë të bëja një gjë të tillë. Mirëpo një si llambë ishte ndezur në mendjen time dhe kërshtëria më shtyu ta konsideroja si plan. Ku kishte vend më të mirë për t’u arratisur nga situata e krijuar? Askush nuk më njihte atje dhe askush nuk do më drejtonte pyetje për jetën time. Ndërsa për mua ky ishte një mision. Investigim për mallkimin e Mellonëve që ka ndodhur dikur këtu në këtë vend të vogël në anën tjetër të botës. Më duket se qesha me zë ca nga absurditeti i misionit e ca nga dëshira për ta vënë në zbatim. Llamba që u ndez ishte dëshirë e përzier me pak çmenduri sigurisht sepse cili njeri normal do t’i besonte këto gjëra. Shtypa butonin e sekretarisë dhe i thashë asistentes sime të anulonte gjithçka për dy javët e ardhshme dhe t’i shtynte për kur të kthehesha. Në fillim u bë heshtje e plotë, gjë që tregonte se asistentja ishte befasuar nga lajmi, por pastaj tha: “Patjetër, zotëri.”

– Pasnesër nisem për në Europë, – i thashë – çështje pune...

*** **

Unë isha gjenerata e dytë nga familja në Amerikë. Babai im kishte lindur në Nju-Jork pastaj, pasi ishte njohur me nënën time që kishte emigruar nga Polonia në Çikago, ngjarjet kishin rrjedhur të tilla që ishin vendosur përfundimisht atje. Çikagoja kishte më shumë polakë se vetë Varshava. Meqenëse martesat në familjen time përgjithësisht ishin shumëkombëshe, nuk isha rritur me ndonjë frymë të veçantë patriotike për këto vende. Atdheu im ishte Amerika dhe çdo grimcë patriotizmi ia kisha dedikuar asaj natyrshëm. Ndaj për pasojë nuk dija shumë për këtë vend të vogël që do të vizitoja. Dija ca gjëra të përgjithshme dhe do të lexoja gjatë udhëtimit diçka më shumë që të familjarizohesha ca më tepër. Kisha kuptuar që në fillim që ishte një vend mistik dhe me histori të rëndë e te pamëshirshme deri-diku. Nuk njihja askënd atje. Nuk kisha as të afërm, as miq dhe më kishin thënë që gjërat funksiononin pak ndryshe atje. Megjithatë arrita të pronotoja jo vetëm hotelin, por dhe transportin nga aeroporti...

Me të mbaruar punë me formalitetet e hyrjes në Shqipëri, dola në hollin e aeroportit të Rinasit që të nxirrte jashtë. Midis të rreshtuarve që prisnin me pankarta me emra të ndryshëm, më kapi syri emrin tim. Më priste një djalë jo më shumë se 30 vjeç, i cili kishte pamjen e një zyrtari. Ky ishte taksisti. Ju afrova dhe u përshëndetëm.

– Kisha një parandjenjë që ishe ti, – më tha me një anglishte të kulluar, por me aksent tipik eurolindor. Më përngjante me disa kushërinj nga ana e mamasë.

– Si kështu? – e pyeta ashtu kot.

– Amerikanët dallohen menjëherë.

– Dhe arsyeja është?!

– Vetëbesimi. Kanë një lloj vetëbesimi të dukshëm që i shoqëron.

Për pak sa nuk ia plasa të qeshurit. Sikur ta dinte ai se çfarë kisha hequr unë me këtë vetëbesimin për ta fituar, dhe sa sesione terapie kisha ndjekur. Kam qenë djalë i ndrojtur, sidomos gjatë adoleshencës. Më kaplonte ankthi, kur më duhej të flisja përpara klasës. Ia kisha arritur me sa duket dhe nuk

më paskan shkuar munda kot. Nuk është pak të mposhtësh frikën më të madhe nga gjithë frikërat, atë të të folurit në publik që më bëka të dukem konfident pale.

Rruga që do të përshkonim, nga Tirana në Sarandë, ishte rreth pesë orë. Në të dalë të aeroportit më zuri syri anës rrugës veç palma dhe pemë ulliri. Kisha lexuar diku që aty ku rritet ulliri, është tokë e bekuar. Pastaj papritur u gjendëm në një trafik të paparë. Nga dolën gjithë ata njerëz nuk merrej vesh. Ishte kaotike gjithçka. Të keqen e trafikut të Çikagos. Por sa më shumë i largoheshim qytetit, aq më i rrallë bëhej ai. Mund të them pa e ekzagjeruar që ky ishte taksisti më i mbikualifikuar që kisha takuar ndonjëherë përveç se dhe shumë entuziast. Kundroja natyrën në heshtje dhe ajo që më binte në sy ishte klima e ngrohtë për atë sezon, dhe dielli që shkëlqente fort. Dielli është një për gjithë botën dhe ndriçon njësoj. Këtu dukej sikur nuk kursehej. Ndiqja me kureshtje çfarë linim pas. Shtëpi të vogla ose baraka karakatina, magazina mallrash ndërtuar gjithandej pa kriter, vila gjigante në mes të fushave të mbjella, ndonjë lokal luksoz me gurë të tipit zviceran që sikur e kishin sjellë gabimisht aty. Me pak fjalë mungonte një lloj rregulli në arkitekturë. Taksisti më shpjegonte për një fshat, Lazarat quhej, që dikur aty nuk hynte dot as policia. Fshati rebel vetëqeverisej dhe kishte mirëqenie të jashtëzakonshme edhe pse pak njerëz punonin punë të rregullta aty. Merreshin kryesisht me kultivimin dhe shitjen e mariuanës, që nuk ishte as e legalizuar.

– Duhet të kemi kujdes kur të kalojmë këtej? – e pyeta.

– O, jo. Ata kurrë nuk ngacmojnë njerëzit që nuk përzihen në punët e tyre, për më tepër turistët. Nëse kanë larje hesapesh e kanë midis bandash për kontroll teritorësh.

M'u kujtua një fshat i Spanjës, kufi me Gjibraltarin, kur isha dikur me pushime në Spanjë. Tek prisnim në doganë, brenda autobusit komod ciceronia kishte përmendur se si ky fshat kishte papunësinë më të madhe në Europë, por kjo nuk kishte aspak lidhje në mbarëvajtjen ekonomike të banorëve. Ata të gjithë kishin të paktën nga një vilë dhe dy ose më shumë makina. Njerëzit kishin mbetur të çuditur se si që e mundur, por ajo kishte shtuar, e gjithë kjo ishte falë kontrabandës me Gjibraltarin që ishte nën varësinë e Anglisë prej 300 vjetësh. Europa ishte e çuditshme...

Taksisti më paralajmëroi që tani do t'i ngjiteshim një rrugë malore pak të ngushtë, por jo si ato të Matchu Pitchut. Në fillim duhet t'i ngjiteshim

malit deri-diku në majë pastaj do të fillonim zbritjen për të dalë në anën tjetër dhe në qytetin e duhur. I kushtova vëmendje paralajmërimit vetëm në momentin që pashë me sytë e mi sa lart ishim ngjitur. Ndaluam në një vend pushim për të pirë një kafe me ujë të ftohtë ndërtuar mu në shkëmb.

– Do të kishim shkurtuar goxha rrugë nëse do të kishin hapur një tunel mepërmes malit, – i thashë sa për muhabet më shumë.

– Eh kush ta hapë?! Edhe kjo rrugë dikur ka qenë rrugë ku vetëm dhitë mund të kalonin dhe njerëzit as fshat më fshat nuk komuniknin dot. Ishin sa afër, po aq larg njëri –tjetrit. Madje në kohët e shkuara nëse vajzat martoheshin në ndonjë fshat të largët, në anën tjetër të malit, ndodhte të mos e shihnin më kurrë familjen e tyre gjithë jetën.

– E trishtueshme. Nevoja i ka bërë njerëzit të shpikin apo jo.

– Për hir të së vërtetës duhet pranuar se kjo rrugë urbanistike është dhuratë nga italianët gjatë Luftës së Dytë Botërore.

– Mendova se në luftë ndodh që bombardohen dhe rrugët ekzistuese, – i thashë duke rrufitur kafën që po më shijonte tmerrësisht shumë. Ndoshta ishte era e malit apo e detit që shtrihej poshtë me gjithë nuancat e blusë, ose ndoshta era e luleve të egra.

– Ashtu ndodh vërtet, por ky është vend çudirash dhe do ta dëgjosh shpesh këtë shprehje këtë.

– Kush është çudia?

– Dikur gjatë luftës një ushtar italian që kishte humbur rrugën, ra në duart e fshatarëve. Nga frika se mos e ekzekutonin, u kishte treguar atyre që ai ishte inxhinier ndërtimi dhe ndërtonte rrugë me saktësi. I ishte lutur ta falnin se ndoshta do t'u hynte në punë. Ashtu u bë. Fshatarët e falën me kusht që ai të ndërtonte një rrugë komunikuese mes fshatrash. Atyre madje iu duk se u erdhi fati në derë dhe do kishin më në fund mundësinë të bënin tregti si gjithë dynjaja me vendet fqinjë. Me atë rast nuk do kishin atë frikën se do të vdisnin nga uria për shkak të izolimit, sepse gjërat ishin përkeqësuar. Në disa vende ku nuk kishin ç'të hanin bluanin drunj dhe i zienin e j përzienin me pak misër dhe kjo gjoja ishte supë. Njeriu është i fortë dhe bën gjithçka për mbijetesë. Çfarë i ra mbi supë dhe nuk e hoqi, i ziu njeri. Italiani ishte dyfish i lumtur. Jo vetëm që kishte shpëtuar gjallë, por iu dha rasti të bënte diçka të vlefshme. Në luftë e kishin detyruar të shkonte dhe nuk ishte i sigurt nëse kishte humbur vërtet rrugën apo kishte

dashur ta humbte, të dezertonte. U kërkoi fshatarëve një mushkë dhe nja dy vegla si fillim.

– Një mushkë?! – ishin habitur fshatarët dhe disa kishin dyshuar në aftësitë e tij.

– Po, po, një mushkë. Ato dinë të gjejnë rrugën më të sigurt në mal. Pastaj janë dhe kafshë kokëforta, nuk dorëzohen kollaj.

Nuk shahemi kot ne shqiptarët “o kokëmushkë”. Diçka dinte italiani dhe kishte të drejtë. I hyri punës duke skicuar gjëra që veç ai i kuptonte. Mushka para ai prapa dhe fshatarët që e ndihmonin pas tij. Thonë që mori kohë të hapej dhe ndërtohej rruga edhe pse u përfshinë të gjithë, i madh e i vogël. Lufta mbaroi, por italiani nuk iku pa mbaruar projektin. Njerëzit e respektonin tashmë dhe ai nuk ndihej aspak i cenuar. Pastaj fjalët janë që italiani ra në dashuri me një vajzë të fshatit, kur arriti në anën tjetër buzë detit. Vendosi të mos kthehej më, por të jetonte aty me gruan dhe 12 fëmijët që lindën.

– Eh, fiks si në përralla, – e mbylli ngjarjen taksisti që kush e di sa herë duhet t’ua kishte treguar këtë histori turistëve...

You've Just Finished your Free Sample

Enjoyed the preview?

Buy: <http://www.ebooks2go.com>